

50 év

Bevezetés az építőiparba*

Humán értelmiségi családban nőttem fel. Szüleimnek sem ismerete, sem érdeklődése nem volt a világ műszaki oldala felé, az építőipar felé különösen nem. Életemet meghatározták a könyvek, több ezer volt a könyvtárunkban, műszaki egy sem. Szüleim „csúnya” szavakat sohasem használtak és inkább antialkoholisták voltak, mint sem. Hogy mérnöknek mentem azt szomszédjaimnak köszönhetem. Lakott ott egy család építőmérnök apával, két építőmérnök gyerekekkel, így a mi házunkból is ketten mentünk a Műszaki Egyetemre. Az egyetemi évekre – az időnkénti vizsganehezőségek ellenére – szeretettel gondolok vissza. Jó volt a társaság, jól éreztük magunkat. Nem sok tapasztalatot szereztünk jövőbeli életünkhez.

Bár volt egy kis családi kapcsolatunk a 21-es ÁÉV akkori igazgatójához, - el is mentem bemutatkozni -, de mégis a hirdetőtábláról választottuk, ketten is a Középületépítő Vállalatot. 1969. szeptember 1-én, az első munkanapunkon eligazítást tartott számunkra és a többi aznap belépett „szaktárs” részére a termelési főmérnök. Mondandójának lényege az volt, hogy ránk, mint „munkahelyi termelési ügyintézőkre” az a feladat vár, hogy igyekezzünk átverni a megrendelőt és a felmérések megfelelő tálalásával extra haszonhoz segítsük a vállalatot.

Első munkahelyem a Fradi új klubházának építkezése volt. Az épület már befejezés előtt állt, de még nem bontották el a Fradi Kocsmát, ahol hetente területi építőgépésznök – gépész munka! - egy zománcos vödörből sertésmájat mért ki térítésmentesen, újságpapírba csomagolva az építésvezetőség dolgozói részére. Abban az időben hiánycikknek számítottak a belsőségek és miután a Fradit az Élelmiszeripari Dolgozók Szakszervezete támogatta, járt nekünk is az ellátás, közvetlenül a Vágóhídról.

Szerencsémre, kellett a segítség a Duna Intercontinental Szálloda, akkoriban az első igazi nyugati típusú épület építkezéséhez, így az október már ott talált. Felvonulási épületünk a háború óta romos Vigadó volt hatalmas terekkel, heti legalább 20-25 fős kooperációs értekezlettel. Az értekezlet úgy kezdődött, hogy le kellett mennünk a KÖZÉRT-be két üveg Lánchíd konyakért. Az egyik üveg bekerült az értekezletre, a másikat főépítésvezetőnk szinte egyszukra lenyelte. Azután beült Trabantjába és elhajtott. Műszaki kollégáim egy része, az „alapozás” után nyakukba vették a Belvárost és kocsmáról kocsmára járva hitelre elitták fizetésük java részét. Adósságukat elsején rendezték. Egy év múlva, visszatérve tartalékos tiszt katonai kiképzésünkről a Műszaki Egyetem építkezésére kerültem. Akkori főépítésvezetőnk – nem azonos a Trabantossal – heti munkahelyi látogatását a Verpeléti Bisztróban tartotta. Ki sem jött az építésvezetőségre. Előre kellett mennem és rendelnem egy behűtött „hosszúnyakút”, ami az akkori divatnak megfelelően egy üveg Debrői Hárslevelűt jelentett, amit építésvezetőmmel rendre elfogyasztottak, néha még rendeltek egy – egy újabbat is.

A Duna Szállón sok tapasztalatot szereztem a munkahelyi lopások terén is. Mindenki mindent lopott. Elvitték a Sopronban új-zélandi gyapjából speciálisan ide szövött szőnyegek egy részét, a felszerelt mosdócsapokat átadásuk után a vízszereplők leszerelték és eladták maszek munkájuk során, sok minden tűnt el, pótolni kellett. A másik munkahelyen, amelynek

két bejárata volt, egyszer megérkezett egy fuvar téglá és az átvétel után egy az egyben kihajtott a másikon. Később beazonosították egy vidéki családiház építésénél.

Természetesen nem ezek az élmények marasztaltak immár 50 éve az építőiparnál. Szerencsés pályám volt nagyon sok szép munkával, sok örömmel. Az igaz, hogy nehezítette a helyzetet, hogy soha sem lettem senki ivócimborája és a biztatás ellenére soha sem tudtam többet elszámolni, mint amennyit a helyszínen és a terveken felmérhető volt. Az évek során azonban kedvezően változott a világ, bár a szondák még ma is kimutatják néha az alkoholt, de ahol beleszólásom volt ott csak visszaszorítottuk azokra az alkalmakra, amelyeket közös, munkán kívüli együttlétünkre, a jó munkahelyi légkör megteremtésére fordítottunk.

- A cikk megjelenés után kifogásolták, hogy rossz színben mutatom be az építőipart. Sajnos ez volt az általános, bár e cikk ezeket az élményeket tömöríti, de engem sokkhatásként ért. A többi cikkben már csak a szakma szépségeiről írok